

Incitare la Eliberare

”Fără (Dumne)Zei, Fără Șef, Fără Soț”

Mona Eltahawy

4 Iulie 2021

Cu 68 de ani înainte de data pe care Statele Unite ale Americii o sărbătorește drept "Ziua Independenței", o femeie de culoare înrobite din New York City a condus o revoltă pentru independență. Femeia, împreună cu alți sclavi în ferme din apropiere, au decis să-și ucidă stăpânii într-o noapte din 1708. Ea și un bărbat numit "Indian Sam" i-au ucis pe sclavagistul lor, pe soția sa însărcinată și pe cei cinci copii ai acestora. Au fost arestați în dimineața următoare.

Istoricul Rebecca Hall a descoperit această revoltă condusă de o femeie în timp ce își cerceta teza de doctorat, pe care a transformat-o în romanul grafic *Wake: The Hidden History of Women-Led Slave Revolts*.

"Această poveste a fost aproape complet trecută sub tăcere în istoria revoltelor sclavilor, deși șapte persoane albe au fost ucise și patru sclavi au fost executați", scrie Hall.

"Și sunt convinsă că motivul pentru care aceasta nu a fost niciodată clasificată drept revoltă a fost faptul că a fost condusă de o femeie. Iar istoricii învață că femeile nu fac astfel de lucruri. Poate că își ucid stăpânii într-un exces de furie feminină, dar asta este diferit de a participa la o revoltă sau chiar de a o planifica."

"Istoricii ar fi văzut 'femeie' și 'și-a ucis stăpânul' și ar fi respins imediat ca fiind un fel de violență individuală în casă. Actele coordonate de rezistență violentă erau planificate exclusiv de bărbați, susținerea înțelepciunea convențională", scrie Hall.

Cu alte cuvinte, patriarhatul este motivul pentru care această luptătoare pentru libertate a fost ștearsă.

Cunoscută în documentele tribunalului doar sub numele de "Negro wench" și "Negro fiend", femeia a fost executată împreună cu trei bărbați sclavi. Aceștia au fost spânzurați, iar ea a fost arsă pe rug. De ce? Din nou patriarhia.

"Cu mult timp în urmă, în 1352, regele Edward al III-lea a creat un statut care spunea că, dacă o femeie își ucide soțul sau stăpânul, crima este 'trădare' și pedeapsa necesară era arderea pe rug", scrie Hall. "În astfel de cazuri, uciderea nu era 'crimă', ci 'trădare' împotriva statului, deoarece soțul sau stăpânul unei femei era considerat 'stăpânul ei natural', iar uciderea lui era ca și cum l-ar fi ucis pe monarh. Era o crimă împotriva Statului".

La dracu cu statul. La dracu cu monarhia. Și la dracu cu patriarhia.

Și dă-o dracului de 4 iulie și de orice sărbătoare care celebrează eliberarea doar a câtorva persoane de oricare dintre acești opresori. Nu sunt aici pentru a sărbători "independența" unui grup de bărbați albi față de un monarh alb. Sunt aici pentru a incita la eliberarea tuturor. Nu sunt aici pentru a sărbători "independența" supravegheată de sclavagisti: 10 dintre primii 12 președinți ai Statelor Unite au avut sclavi. Nu sunt aici pentru a sărbători "Părinții fondatori", adică patriarhatul alb proprietar de sclavi.

Cine merită libertatea? Și de cine este eliberarea noastră?

"Fără Dumnezeu, Fără șef, Fără soț", a răspuns o feministă anarhistă argentiniană într-o scrisoare către *La Voz de la Mujer*, primul ziar anarho-feminist, care a fost publicat de primul grup explicit anarhist-feminist din lume în 1896, la peste 180 de ani după ce "demonul negru" a condus o revoltă împotriva sclavagiștilor din New York.

În primul său număr, *La Voz de la Mujer* îi avertiza pe tovarășii anarhiști misogini: "Ar fi bine să înțelegeți odată pentru totdeauna că misiunea noastră nu se reduce la a vă crește copiii și a vă spăla hainele și că avem și noi dreptul de a ne emancipa și de a ne elibera de orice fel de tutelă, fie ea economică sau maritală".

Și, în cazul în care nu era clar, a patra ediție a *La Voz de la Mujer* a formulat-o astfel: "Urâm autoritatea pentru că aspirăm să fim ființe umane și nu mașini dirijate de voința 'altuia', fie că este vorba de autoritate, de religie sau de orice alt nume."

Ce naiba e lumea asta?

Puneți această întrebare, în timpul unei pandemii sau în orice alt moment, iar răspunsul imediat este "Ei bine, care este alternativa voastră?". Avem sarcina atât de a supraviețui opresiunilor la care suntem supuși, cât și de a găsi modalități de a le pune capăt.

Care este alternativa mea la această lume nenorocită?

Feminismul meu îmi spune că este anarhismul, iar anarhismul îmi spune că este feminismul.

Anarhismul este adesea înțeles greșit ca fiind o incitare la violență. Eu înțeleg anarhismul ca o incitare la eliberare.

Pentru mine, ca feministă și ca anarhistă, orice discuție despre libertate este imposibilă fără o confruntare cu puterea.

Poeta neagră bisexuală și activista feministă June Jordan ne amintește de centralitatea imaginației pentru putere și libertate; ea este motorul care le conduce.

”La fel ca multe femei de culoare, a trebuit întotdeauna să inventez puterea pe care o cere libertatea mea”, a scris ea într-un eseu din antologia *On Call: Political Essays*, 1985, ”Toată viața mea am studiat revoluția. Am căutat-o, împingând posibilitățile și așteptând acel moment, când nu mai este loc pentru retorică, pentru cercetare sau rațiune: când există doar viața sau moartea mea pentru a acționa.”

Deci, care este puterea pe care o cere libertatea mea? Pentru început, este o reglare de conturi cu toate acele opresiuni care sunt exact cele care ne-au condus la inegalitățile pe care pandemia le-a exacerbate. Aceste opresiuni sunt ca niște inimi multiple care bat și care au ținut în viață aceste inegalități.

În ”Regândirea anarhiei”, teoreticianul social spaniol Carlos Taibo ne amintește că ”anarhiștii s-au definit frecvent în primul rând pe baza a ceea ce resping - statul, capitalismul, inegalitatea, societatea patriarhală, războiul, militarismul, represiunea în toate formele sale, autoritatea”.

Iar eu cred că feminismul anarhist este soluția pentru a demonta aceste inegalități.

La aproape 200 de ani după ce ”demonul negru” a condus o revoltă în New York, feministă anarhistă Kanno Sugako a înțeles calea spre eliberarea tuturor atunci când a declarat în 1906 în Japonia ”Ridicați-vă, femei, treziți-vă! La fel ca în lupta pe care muncitorii o duc împotriva capitaliștilor pentru a sparge sistemul de clasă, cererile noastre de libertate și egalitate cu bărbații nu vor fi câștigate ușor doar pentru că așa vrem noi. Ele nu vor fi câștigate dacă nu ne ridicăm vocea, dacă nu se varsă sânge.”

Sugako a fost executată prin spânzurare la 25 ianuarie 1911, împreună cu alți 11 anarhiști acuzați de trădare împotriva împăratului, pe care erau acuzați că au conspirat pentru a-l asasina. Avea 29 de ani și a fost prima femeie deținută politic executată în istoria Japoniei moderne.

Nu avem nevoie de nimic altceva decât de o revoluție pentru a distruge sistemele de opresiune și nedreptăți pe care pandemia le-a exacerbate. Mă concentrez asupra feministelor anarhiste deoarece experiența mea cu revoluția egipteană și cu cele din Orientul Mijlociu și Africa de Nord, cunoscute adesea sub numele de ”Primăvara arabă”, m-a învățat să întreb mereu ”Pentru cine este revoluția?” și să găsesc mereu feministele anarhiste care le spun bărbaților cis să se ducă naibii cu concursurile lor de legănat pula. Tovarășii bărbați, inclusiv cei de stânga, trebuie să fie și ei trași la răspundere.

După cum subliniază Maxine Molyneux în studiul ei despre feministele anarhiste argentinene, ”Nu este greu de înțeles de ce feministele au fost atrase de anarhism și de ce s-au opus pe bună dreptate ipocriziei anarhiste masculine. Ideile sale cheie pun accentul pe lupta împotriva autorității, inclusiv a puterii exercitate asupra femeilor în cadrul căsătoriei și al familiei. Toți anarhiștii ar trebui să caute libertatea în cadrul relațiilor. Accentul pus de anarhiști pe opresiune și pe relațiile de putere a deschis un spațiu în cadrul căruia femeile puteau fi văzute simultan ca victime ale societății de clasă și ca victime ale autorității masculine.”

Prea mulți bărbați cis, inclusiv cei care nu sunt albi, sunt mișcați doar de lupta pentru eliberarea de stat. ”Niciunul dintre noi nu este liber!”, spun ei. Dacă statul asuprește bărbații și femeile, atunci statul, strada și casa împreună asupresc femeile. Bărbații cis refuză să facă aceste conexiuni care îi fac complici în ceea ce eu numesc Triunghiul Patriarhiei. Acesta este motivul pentru care anarhafeminista argentiniană a declarat ”Fără Dumnezeu, fără șef, fără soț”. Acesta este motivul pentru care anarhista Lola Iturbe a declarat în Spania anul 1935: ”Toți acești companioni, oricât de radicali ar fi în cafenele, sindicate, chiar și în grupuri (anarhiste), par să renunțe la costumele lor de iubitori ai eliberării femeii la ușile caselor lor”.

Au existat momente în care revoluționarii au dezlegat o lume mai bună de nenorocirea de nedreptate, inegalitate și dezumanizare care reprezintă tic-tac-ul lumii așa cum o cunoaștem de obicei. Și la fel de

constantă este misoginismul care șterge sistematic femeile din acele scipiri de lumină care continuă să servească drept rachete de semnalizare pentru imaginația noastră.

Întrebarea "ce naiba e lumea asta?" este o reamintire a modului în care, iar și iar și iar, și iar, femeile sunt șterse din "istoria" pe care o învățăm. La naiba cu lumea asta și la naiba cu patriarhia.

Pentru cine este revoluția?

Atât de des, prea des, suntem cu toții chemați să ne alăturăm revoluției, să riscăm totul pentru revoluție, iar revoluția se dovedește a fi un concurs de legănat pula între bărbați cis.

Nu mă interesează concursurile de legănat pula. Revoluția, oriunde, fie că este vorba de Statele Unite în 1776, Spania în anii 1930 sau Egipt în 2011, va eșua dacă nu are în centrul ei eliberarea noastră a tuturor. Femeilor li se spune mereu să aștepte. Sunt anarhistă pentru că m-am săturat să aștept și pentru că vreau să pun capăt tuturor formelor de ierarhii; să pun capăt opresiunii care este rezultatul acestor ierarhii.

Nu cred că doar eliminarea capitalismului și a structurilor de clasă ne va elibera pe toți. Capitalismul și structurile de clasă nu sunt singurele forme de opresiune cărora trebuie să le punem capăt. Vreau să punem capăt și opresiunii rasismului, sexismului, homofobiei, transfobiei, ableismului, vârstei și altor forme de bigotism. Sunt o feministă anarhistă care luptă pentru libertate pentru toți. Și nu există libertate fără libertatea femeilor, libertatea homosexualilor și libertatea sexuală.

Mi-am riscat viața. Voi fi al naibii de blestemată dacă o voi risca din nou pentru un grup de scule oscilante al căror scop este de a obține mai multe felii dintr-un tort pe care îl devorează și lasă doar firimituri pentru noi ceilalți. La dracu cu firimiturile tale. La dracu cu tortul tău. La naiba cu concursurile voastre de puli. Vreau să fiu liberă. Voi fi liberă.

Și pentru această eliberare, este dreptul meu să lupt folosind toate mijloacele pe care le pot folosi. Când spun asta, sunt acuzat de incitare la violență.

Eu incit la eliberare! Instig la adevărata independență. Astăzi și în fiecare zi!

Biblioteca Anarhistă

Mona Eltahawy
Incitare la Eliberare
"Fără (Dumne)Zei, Fără Șef, Fără Soț"
4 Iulie 2021

Preluat de pe [[<https://www.feministgiant.com/p/essay-inciting-liberation>]] pe 23 august 2023

ro.theanarchistlibrary.org